

TODOS MIENTEN

Argentina, 2009

Direcció: Matías Piñeiro

Gènere: Comèdia. Durada: 75 min.

LES MENTIDES I LA FICCIÓ

Les mentides i la ficció comparteixen la mateixa estructura. Podríem dir, per tant, que totes les ficcions són mentides, o que totes les mentides són ficcions. En el més essencial, un escriptor, un guionista o un actor serien persones que menteixen, o més bé que es serveixen de la mentida per a tractar de descobrir alguna veritat. De tal manera que si la pel·lícula de Matías Piñeiro ens adverteix des del seu mateix títol que Todos mienten (2009) és potser perquè tots els seus personatges no són una altra cosa que narradors, o sinó més són els vectors de múltiples històries que es troben, s'acompanyen en paral·lel

l'Helena (Romina Paula). La pel·lícula és, llavors, una mena de joc narratiu que s'alinea amb altres propostes del nou cinema argentí realitzades sota el segell de El Pampero Cine, la productora creada en 2002, dirigida per Mariano Llinás, Laura Citarella, Agustín Mendilaharsu i Alejo Moguillansky, i que s'autodefineix "com un grup de persones disposades a experimentar i a renovar els procediments i les pràctiques del cinema fet a l'Argentina", caracteritzant-se entre altres coses pel "rebuig als postulats industrials i a la radical independència de les fonts clàssiques de finançament". És per aquesta relació amb la pràctica experimental, amb l'establiment d'unes normes alternatives i independents del model industrial, i amb l'aspiració lúdica que el Todos mienten de Piñeiro troba una imatge profundament evocadora en la de la baralla de cartes amb la qual alguns dels personatges són anomenats –en una invitació que podria incloure al públic–, a recopilar tota la informació possible en aquesta història. La pel·lícula s'obre llavors a encara més interrogants i ens convida al seu joc: qui són aquestes persones, què fan en aquest espai, què és el que planegen fer, quines són les seves històries... El realment important i meravellós aquí no és tant la narració com a misteri, sinó el misteri de la narració.

Daniel Pérez-Pamies

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona

i s'entrellacen, dibuixant un sofisticat i laberíntic entramat de relacions. La veritat, d'haver-la, és que les narracions estan fabricades amb un material alquímic, i que aquestes poden prolongar-se, modelar-se o embullar-se de maneres insospitades i misterioses, segons l'habilitat del narrador: profecies, romanços, plans d'atracs, novel·les, figures polítiques, històries passades... el desenvolupament de Todos mienten traça un cabdell que podria ser tot i res alhora, al mateix temps que redueix l'acció a una única unitat d'espai i un moment en el temps: una quedada entre amics, amants, o enemics –o tot al mateix temps–, que troben un possible punt d'unió en el personatge de